

svého nepochybného výrazu v celkovém konečném vyúčtování obou ústavů. Nalézací soud posuzoval proto věc v podstatě správně, když vyslovil, že se jedná o jednu a tutéž banku a o zisk a ztrátu jednoho tělesa vůbec a že vyúčtování mezi centrálou a filiálkou jest pouze vyúčtováním vnitřním. Tím padají dotyčné vývody a výtky zmateční stížnosti. Z hořejších úvah vyplývá však sama sebou také nezávažnost té okolnosti, že centrála předala čokoládu své filiálce s 1 proc. odměnou. Neboť vzhledem k tomu, že jde, jak uvedeno, jen o jeden hospodářský subjekt, nepřešlo ve skutečnosti a se stanoviska hospodářského zboží z rukou jednoho obchodníka a nepřichází tudíž 1 proc. odměna v úvahu jako skutečný zisk, ježto nabývatel zboží byl totožný s prodávatelem, a nemůže proto okolnost, že centrála připsala si k dobru 1 proc. odměnu, označována býti jako moment, z něhož souditi by se dalo na to, že obžalovaný jednal při nákupu čokolády v úmyslu § 17, č. 2 cís. nařízení ze dne 7. června 1915, č. 228 ř. z. zapovězeném. Rozhodujícího významu pro posuzování otázky, že šlo obžalovanému skutečně o vyhánění ceny do přemrštěné výše, nelze však přiznati ani té vytknuté okolnosti, že obžalovaný, jakmile se dozvěděl, že filiálka nabízí čokoládu za nižší cenu než která jí byla při nákupu čítána, telegrafoval této, aby čokoládu tak lacino neprodávala, že ji centrála vezme zpět a poskytne filiálce 2 proc. zisk. Neboť v příkazu, aby filiálka neprodávala čokoládu pod nákupní cenou, dlužno spatřovati limitování ceny centrálou, pod kterou filiálka nesměla jíti. Z tohoto limitování nevyplývá však ještě nikterak, že obžalovaný chtěl s prodejem zboží vyčkávati, až toto bude dražší a pak je prodati, že tedy již při nákupu čokolády jednal v úmyslu, jaký je v citovaném císařském nařízení vyžadován a jak týž byl nahoře vyložen. Nemají-li však zmíněné dvě okolnosti, jichž pomínutí se vytýká jako neúplnost, rozhodujícího významu pro řešení trestně závažné otázky, že šlo Adolfu K. o vyhánění cen do přemrštěné výše, pak nezakládá uplatňovaná neúplnost důvodu zmatečnosti dle § 281, č. 5 tr. ř., jenž předpokládá, že pomínuty byly skutečnosti rozhodné.

### Čís. 132.

**Předražování. Tím, že odběr předmětu potřeby jest vázán na úřední lístky, není vyloučena trestnost předražování při prodeji bez lístků.**

(Rozh. ze dne 14. února 1920, Kr I 510/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Rudolfa S. do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 26. srpna 1919, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinem dle § 23, č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z.

### Důvody:

Zmateční stížnost brojí proti odsouzení pro přečin § 23, č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. z důvodů č. 10, 9 a) a b) § 281 tr. ř. Prv uvedený důvod zmateční nepřichází vůbec v úvahu, poněvadž stíž-

nost netvrdí, že by místo přečinu dle § 23, č. 4 cís. nař. dána byla podstata jiného činu soudně trestného, nýbrž domáhá se úplného sprostění stěžovatelova od obžaloby. Proti odsouzení pro přečin řetězového obchodu namítá stížnost, že, ježto nešlo o prodej cukru a mýdla na dotyčné lístky, nelze předměty ty pokládati za předměty potřeby, nýbrž za předměty čistě luxusní, kupované konsumenty nad množství, jim úřadem přikázané, na něž proto trestních předpisů cís. nař. vůbec nelze použiti. Ježto prodával stěžovatel jen cukr a mýdlo, jež si sám, pokud se týče jeho známí, přímo od úst utrhl a jichž prodejem zboží na lístky přidělené nemohlo býti zdražováno, nemůže prý o úmyslu, vyháněti ceny do výše, a o zbytečném vsunování se do přechodu předmětů potřeby od výrobce do konsumu, tedy o řetězovém obchodu, býti řeči. Než vývodům zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Pojem předmětů potřeby jest pro obor cís. nař. z 24. března 1917 čis. 131 ř. z. vymezen v § 1 cís. nař. v ten smysl, že takovými předměty jsou movité věci vůbec, jež slouží bezprostředně nebo prostředně životním potřebám lidí neb domácích zvířat. Z tohoto ustanovení ve spojení s nadpisem cís. nařízení, jenž označuje zaopatřování obyvatelstva předměty potřeby jako účel nařízení, vyplývá, že rozhodným jest pro otázku, spadá-li ten který obchod pod ustanovení cís. nařízení, nikoli stupeň nezbytnosti kupovaného předmětu pro dotyčného kupitele, nýbrž upotřebitelnost jeho pro ukojení životních potřeb lidí vůbec. Okolnost, že spotřeba toho kterého předmětu potřeby upravena jest úředně a že dotyčné dávky spotřební vázány jsou na předložení lístku, dokazuje jen neklamně důležitost potřeby dotyčného předmětu a odstraňuje každou možnou snad pochybnost, že by nešlo o předmět potřeby ve smyslu § 1 cís. nař. Jelikož cís. nařízení upravuje zaopatření obyvatelstva takovými předměty vůbec a bezvýminečně, ne sejde na tom, jakým způsobem bylo dotyčného množství předmětu potřeby nabyto a byl-li prodáván dále na lístek aneb s obejitím dotyčných předpisů. Jestli ohledně takového předmětu obchod nepravdivý, předražování připouštějící, vůbec jen v posledním případě možný. Jde proto v konkrétním případě jen o to, stal-li se další prodej zboží na lístky, nabytého ve formě obchodu řetězového, což zmateční stížnost v podstatě vůbec nepopírá. Dovolává-li se stěžovatel, že neměl vědomí předražování, odporuje tvrzení to zjištění soudu nalézacího; ostatně spadala by nevědomost ta do oboru omylu právního, jenž pachatele vedle §§ 233, 238 tr. z. neomlouvá. Ovšem nebylo jednáním stěžovatelovým ostatní obyvatelstvo ve svém přidělu dotyčných předmětů zkracováno a nebyl jím zdražován cukr na lístky vydávaný. Že však cena cukru stěžovatelem do obchodu daného jeho jednáním byla stupňována, zjišťuje rozsudek číselně a nelze proto subsumpci pod trestní ustanovení § 23, č. 4. cís. nař. shledati neoprávněnou.

### Čís. 133.

**Při majetkových deliktech rozumějí se hranice zločinu a trestové sazby, vyjádřené peněžitými obnosy, nadále v korunách československých.**

(Rozh. ze dne 14. února 1920, Kr I 661/19.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa W. do rozsudku krajského co výji-